

Sagen nøjere og raadslaa med de andre Søsken, idet det jo — som han udtrykte sig — vilde være naturligt og mest i Forældrenes Aand, om Laanet blev ydet ham af dem alle i Forening.

Per forsøgte ingen Indvending. Han var med eet bleven saa underlig ligegyldig for det hele. Den Fred og livsalige Opløftelse for Sjælen, han havde ventet sig af sin Underkastelse, mærkede han intet til. Tværtimod. Han syntes, han aldrig havde følt sig mere nedslaaende tom, mere forladt af alle gode Magter end netop i dette Øjeblik.
